

Czysta czerń

Powstający konsensus pośród niektórych towarzyszy?

Paul Z. Simons

2017

Spis treści

1. Przemoc	3
2. Indywidualizm	3
3. Nihilizm	4
4. Illegalizm	4
5. Nieformalna organizacja	4

Termin „czarny” anarchista pojawił się ostatnio w wielu międzynarodowych środowiskach i czasopiśmie. Rzeczywiście, w ciągu ostatnich kilku lat, podczas moich podróży po Ameryce Północnej i Południowej oraz Europie zauważyłem powtarzające się próby zdefiniowania, poprzez działanie i teorie, idei związanych z czarną anarchią. Poniżej znajduje się krótki, niepełny zarys niektórych z bardziej powszechnych aspektów tego, co myślą i robią czarni anarchiści. Tendencje te są ponumerowane dla wygody i nie wykazują ich priorytetu ani znaczenia.

Dygresja o czerwieni: Nie będę omawiał „czerwonej” anarchii, ponieważ wydaje się ona dobrze określona przez kolektywistyczne, syndykalistyczne, komunistyczne warianty anarchistycznych idei, które powstały ponad sto lat temu, nadal cieszą się dużą popularnością i mają wielu zwolenników. Podkreślam, że nie uważam tych dwóch różnych odmian za wzajemnie się wykluczające, przeciwne, a nawet bardzo różne na poziomie makro. Stare sekciarstwo i wykluczenie, ogarniający symptom marksizmu i socjaldemokracji, nie odgrywa żadnej roli w tym eseju. Próbuję opisać i dostarczyć jakąś topografię do rosnącej, stosunkowo nowej umowy pomiędzy konkretną grupą moich towarzyszy, w ten sposób popieram i zachęcam tych, którzy podążają za różnymi anarchistycznymi pomysłami i ścieżkami. Nikt nie jest w błędzie, nikt nie ma racji. Najlepsze, na co możemy liczyć, to przejrzystość, a nie hegemonia.

1. Przemoc

W tym kontekście przemoc definiowana jest jako taktyka, stosowana do powstania, zamieszek, zamachu lub prostej odmowy. Wśród czarnych anarchistów panuje niemal wszechogarniający konsensus, że użycie przemocy jest konieczne, wręcz pożądane, być może niezbędne. Międzynarodowy wzrost różnych komórek FA(I) - IRF (Nieformalna Federacja Anarchistyczna - Międzynarodowy Front Rewolucyjny), przykład greckich KKO (Konspiracyjne Komórki Ognia) i Walki Rewolucyjnej, jednoczesny wzrost nieanarchistycznych, ale równie wciągających działań ekologicznych ekstremistów w Meksyku, Chile i Brazylii, oraz niezliczone anonimowe podpalenia, zniszczenia bankomatów i ataki, które wypełniają obecne globalne anarchistyczne media, odbijają ten rezonans. Niezależnie od tego, czy to „Mołotow” z wdziękiem leci przez nocne powietrze, płonąca barykada, czy też pałka z flagą, uderzając w faszystowską kość, czarny anarchista przyjmuje to wszystko z aprobatą.

2. Indywidualizm

W czarnym anarchizmie istnieje silna tendencja indywidualistyczna, głównie jako wynik aktywności, a mniej ze względu na długie noce spędzone na czytaniu Stimera z zapartym tchem. W zasadzie angażując się w działania łatwiej jest pracować w małych grupach, a czasem samemu, niż próbować budować duże lub nawet średnie organizacje. Te małe grupy, które nazywam zespołami, termin zaczerpnięty od naszych ateńskich towarzyszy, wy-

rażnie podkreślają znaczenie indywidualnej inicjatywy, decentralizują decyzje i działania, podkreślają wyraźnie, że chociaż nie ma „ja” w zespole, istnieje „mnie”.

3. Nihilizm

W tym przypadku nihilizm będę interpretować jako realpolitik anarchizmu w 2017 roku - wszystkie różne idee, koncepcje i koncepty anarchistycznego zwycięstwa poprzez rewolucję lub powstanie w obecnym kontekście są niczym więcej jak polityczną heroiną. Po zaakceptowaniu tego prostego, oczywistego faktu są dwa kursy, rezygnacja i znużenie lub dziki atak bez realnej nadziei na sukces. Czarny anarchista wybiera to drugie, zawsze.

4. Illegalizm

Częścią konsensusu czarnych anarchistów jest chęć całkowitego odrzucenia jakiegokolwiek kompromisu lub współpracy z państwem, kapitałem i rynkami. Prowadzi to wielu w środowisku do podejmowania świadomej politycznej nielegalnej działalności. To zależy od miejsca, ale obejmuje pozytywne działania związane z skłotami, okupacją, kradzieżami sklepowymi, napadami na nie, włamaniami oraz inną nielegalną aktywnością. Pod względem negatywnych działań ten nowy wariant illegalizmu obejmuje odmowę płacenia wszelkich podatków, opłat, korzystania z opieki społecznej, darów organizacji pozarządowych i państwowych bezpłatnych klinik.

5. Nieformalna organizacja

Wśród czarnych anarchistów istnieje prawdziwy i zdrowy strach przed formalną organizacją. Antyorganizacyjna tendencja nie jest historycznie nowa w środowisku anarchistycznym, występowała pośród różnych anarchizmów od lat siedemdziesiątych zeszłego wieku w USA, Kanadzie i częściach Europy Zachodniej. Otwarty apel o nieformalne, tymczasowe, ograniczone przestrzeganie założeń organizacyjnych jest natomiast czymś zupełnie nowym. To rozluźnienie formy organizacyjnej, inkluzywne stanowisko leseferyzmu przyjęte przez czarnych anarchistów i ich organizacje, może być jedną z tendencji, które się najmocniej utrwalą. W większości historycznych przypadków anarchiści stworzyli organizacje, które praktycznie odzwierciedlały idee i cechy dominującego społeczeństwa. W ciągu kilku krótkich lat czarni anarchiści dokonali ogromnego teoretycznego ataku na takie organizacyjne nonsensy, w przyszłości mam nadzieję, że zrobią więcej.

Ten zarys czarnego anarchizmu jest krótki, niekompletny, stanowi pracę dziennikarską, nie domysły. Właśnie to zobaczyłem, czego doświadczyłem w ciągu ostatnich kilku lat odwiedzając i pracując z anarchistami na trzech kontynentach. Jest to zarówno wspomnienie, jak i konspekt.

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Paul Z. Simons
Czysta czerń
Powstający konsensus pośród niektórych towarzyszy?
2017

Tłumaczenie: Konrad (Czarna Teoria)

pl.anarchistlibraries.net